

Acció CIUTADANA

SETMANARI REPUBLICÀ FEDERAL

Olot, 4 d'Octubre 1930.— 5 ptes. l'Any. Número soït 10 cts.—Redacció i Administració, Concentració Republicana—Any I.— Núm. XXXII

Davant de segons quines vexacions és impossible de contenir la passivitat dels pobles.

Tots els catalans honrats han de fer constar la seva enèrgica protesta pel segrestament del noble i digníssim català, Francesc Macià, simbòlic president de Catalunya. L'atropell que els governants espanyols li han inferit fereix en el viu el nostre esperit de ciutadans.

Esperem que l'Ajuntament actual donarà una prova de civisme adherint-se als acords dels ajuntaments de Barcelona, Madrid, etc.

Evidència lògica

v

LA condició més diferencial de l'home, és el fet de posseir les facultats del pensament. Aquest, es congria en el cervell, per les impressions que emeten les coses materials, al posar-se en contacte amb qualsevol dels nostres sentits.

La concreció ideal, que en ell successivament va sintetitzant-se, és la única qualitat que pot jutjar els límits de la llibertat humana.

Es evident que la formació intel·lectual és una conseqüència de post-naixença, que precisament determina la nostra extensió individual. Per tant es fa impossible que hom pugui creure com a inherent l'esperit individual.

Es probable, no obstant, que lògicament pugui considerar-se en l'home primitiu—que és impossible de concebre, purament animal, tota vegada que àdhuc l'instint de conservació és congriat sota la pressió de diverses circumstàncies—un accionament particular, de llibertat limitadíssima però, ja que aleshores moltíssims obstacles, evitables ara, deurién ésser tinguts com a efectes de fatalitat.

Abstraent hi ha però l'instint natural, igualment dit propietat de la matèria, que és ja substància comú de les espècies.

I és una virtut eminentment humana, l'esforç del pensament i el sentiment, essències úniques de judici, per a ofegar aquest instint.

Tant el pensament com el sentiment estan estretament relacionats amb la història de l'Univers. La seva base és l'extracte llegat per els nostres antecessors, la qual, junt amb la impressió individual de les coses, va condensant els nostres coneixements. I aquests són els que fan possible que l'home, que devé d'una massa abstracte, precisament per l'obra conjunta de les col·lectivitats humanes, esdevingui concret, coneixedor del que és i pot ésser la seva llibertat individual.

Sembla evident doncs que el sentit d'associació es ja una essencialitat humana en l'ordre material.

En l'ordre intel·lectual, no obstant dependre la base de formació d'una obra de conjunt, l'individu es crea lliurement, l'influeixen, això sí, diverses circumstàncies exteriors, d'ambient, fisiològiques, etc., sempre però resta la raó de la veritat que, a excepció de situar-se l'individu en una posició hipòcrita, transcendeix inexorablement.

Francesc Macià a Catalunya

Per a evitar embolics als amics que l'escortaren, agafaren a l'Avi a la frontera catalana. Un xòfer més emocionat que si portés una custòdia el deixà a Barcelona. Els iniciats de París que esperàvem la premsa del cap i casal de Catalunya per veure «com havia anat» quedàrem sorpresos davant d'unès informacions pobres i pocasoltes aparegudes a «La Veü» i a «La Publicitat». Més tard ens assabentàrem de la ridícula declaració del governador. Francesc Macià no havia estat a Barcelona...

La nova de la seva arribada es va estendre ràpidament. No més s'havia mantingut secret el viatge. Un cop a casa la seva filla, per comptes d'amagar-se demanà que el jutgessin. L'endemà, divendres, quan estava a taula, es presentaren dos policies a dir-li que el quefe superior de policia tenia ganes de parlar amb ell, tot seguit.

—Dieu-li que ara estic menjant i no puc deixar les visites. Ja hi aniré quan me vagui.

—Hombre, señor Macià, es que nosotros tenemos que acompañarlo y no podemos dejarlo así... y...

—Que veniu a detenir-me, sí o no?

—No señor. Hombre, señor Macià, que qui, que allá, que esto i que lo otro; que nabos i que coles...

—Doncs ja ho he dit. No em moc, i de casa meva ja n'esteu tocant el dos.

L'accent de l'Avi no admet rèplica. L'un l'atemperà. L'altre es quedà abaix de facció. Poc després arribà el quefe de policia en persona i en nom del govern de Madrid el pregà de seguir-lo. En Macià contestà que no reconeixia el tal govern, però com que tenia interès en ésser detingut per promoure una reacció en el sector pur del poble, féu un «a reveure» als seus íntims abans de dir quatre fàstics a l'*scarpia* i sortí. Un auto esperava a fora. En ésser a dins l'assabentaren de que el duien altre cop a la frontera. I ell